

РЕШЕНИЕ

№ 1373

гр. София, 27.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 18.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1550** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.203 и сл.АПК, вр. с чл.284 от ЗИНЗС.

Образувано е по искова молба на К. Т. И. от [населено място] срещу ГД“ИН“за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 100 000 лева за периода от 07.01.2007 година до 19.01.2018 година вследствие неизготвяне на план на присъдата му- незаконосъобразни бездействия.

В исковата молба се излагат подробни доводи за основателността и доказаността на исковата претенция и се иска да бъде осъден ответникът да заплати посочената сума. В съдебно заседание, ищецът-К. Т. И. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК,не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител е постъпило писмено становище и писмена защита. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по иска- Главна дирекция“ Изпълнение на наказанията“ [населено място], редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от юрисконсулт Д., редовно упълномощена, която оспорва исковата молба по основание и размер по съображения, посочени в писмения отговор. Претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП-прокурор Ю. изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към Затворническото досие на ищеца писмени доказателства е видно , че ищецът К. Т. И. изтърпява наказание лишаване от свобода, като е постъпил в Затвора в [населено място] на 24.08.2017 година- преведен от Затвора – [населено място] и към дата 10.07.2019 година е изтърпял фактически 12 години,06 месеца и 3 дни лишаване от свобода, от работа 09 месеца и18 дни или общо 13 години и 21 дни и остатък от 11 години, 07 месеца и 09 дни, като е осъден на 18 години лишаване от свобода с влязла в сила присъда на 22.03.2010 година, като в периода от 08.01.2007 година до 17.06.2008 година е бил задържан в Следствения арест [населено място] на [улица], а на дата 17.06.2008 година е преведен в Затвора в [населено място] отново като подсъдим. Присъдата, с която му е наложено наказание лишаване от свобода в размер на 18 години е с Решение 498/18.01.2010 година по ВНОХД № 696/209 година по описа на САС, НО – 4 състав и е влязла в сила на 22.03.2010 година.

На 13.04.2010 година лишеният от свобода е поискал да бъде преместен в Затвора в [населено място], като молбата му е уважена и същият е преместен там.

От приложената Служебна бележка от Началник на Затвора – [населено място], както и от Затворническото досие на ищеца е видно, че по време на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода ищецът на 13.04.2010 година е преведен в Затвора в [населено място],в Затвора в [населено място] отново е преведен от Затвора – [населено място] на дата 24.08.2017 година.

От доказателствата по делото се установява, че по време на задържането му в Затвора в [населено място] като обвиняем ищецът е награждаван със Заповед № 637/29.08.2008 година на Началник на Затвора – [населено място] е награден с увеличаване времето за престой на открито с един час за срок от един месец,със Заповед № 861/30.12.2008 година на Началник на Затвора [населено място] с публична похвала/ но тоново в качеството му на обвиняем, а не като лишен от свобода.

След влизане в сила на присъдата, с която му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 18 години ищецът е награждаван със Заповед №7/22.03.2011 година на Началник на Затвора- [населено място] с удължено свиждане за срок от 2 часа,със Заповед № 70/25.11.2013 година на Началник на Затвора [населено място] с удължено свиждане за срок от 2 часа, със Заповед № 147/14.12.2016 година на Началник на Затвора – [населено място] с удължено свиждане за срок от 2 часа, със Заповед № 229/05.07.2017 година на Началник на Затвора – [населено място] с извънредна хранителна пратка, със Заповед № 375/18.07.2018 година на Началник на Затвора – [населено място] с писмена похвала, а със Заповед № 92/26.02.2018 година му е наложено дисциплинарно наказание“ Лишаване от хранителна пратка“ за срок от 3 месеца.

На 18.04.2010 година е изготвен Окончателен доклад на лишения от свобода К. Т. И. при получаване на окончателна присъда/ приложен в Папка IV на Затворническото досие, в който е отразено състоянието на лишения от свобода,както и рискът от рецидив.

По делото е приложено затворническото досие на ищеца.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд

София-град намира предявената искова молба за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна и недоказана. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административнопроцесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#)-искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#) - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представлявано от органа,от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди.

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държаната не е безусловна.За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки- незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по

съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Съгласно ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 3 ОТ 22.04.2005 Г. ПО ТЪЛК. ГР. Д. № 3/2004 Г., ОСГК НА ВКС.Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването - [чл. 1, ал. 2 ЗОДВПГ](#). В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване. При незаконни фактически действия на администрацията този момент е тяхното преустановяване. От така определените моменти на изискуемост, започва да тече погасителната давност и се дължи мораторна лихва.

В конкретната хипотеза, тъй като се претендират вреди от бездействие на ГД“ИН да изготви план на присъдата в периода от 07.01.2007 година до 19.01.2018 година, предвид настъпилата законодателна промяна, искът се разглежда по реда на чл.284 и сл. от ЗИНЗС и исковата защита следва да се реализира по реда на Глава 7 от [ЗИНЗС](#). В мотивите към проекта на [Закон за изменение и допълнение на Закона за изпълнение на наказанията](#) и задържането под стража (№ 602-01-55 от 03.10.2016 г., 43-то НС), в които е посочено, че досегашният ред по [чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди](#) за разглеждане на искове на лишени от свобода за вреди, произтичащи от лоши условия на задържане, е обявен за неефективен с решението "Н. и други срещу България". Констатираните недостатъци на досегашната практика са: липсата на яснота относно това кои точно действия и бездействия на административния орган следва да докаже ищещът, за да бъде успешен искът му (параграф 195); твърде формалистичният подход при прилагане на принципа "affirmanti incumbit probatio" (тежестта на доказване е върху твърдящия), който не взема предвид трудностите, с които лишеният от свобода може да се сблъска при доказване на твърденията си (параграф 196); преценка на условията на задържане в светлината на националните правни норми, които уреждат отделни аспекти на условията на задържане, а не в светлината на кумулативния ефект на тези условия върху задържания с оглед на общата забрана за нечовешко и унижително отношение по чл. 3 от Конвенцията (параграф 197); отказът да се приеме презумпцията, че лошите условия на задържане причиняват неимуществени вреди на задържания, както изисква практиката на ЕСПЧ (параграф 198); прилагане на разпоредбите на погасителната давност по начин, който не отчита продължаващата природа на поставянето в лоши условия (параграф 199).

Именно с приетите промени се цели преодоляване на тези недостатъци чрез въвеждането на специфично съдебно средство за лишени от свобода и задържани под стража за компенсиране на вреди в резултат на нарушение на забраната за изтезание, нечовешко или унижително отношение от страна на специализираните органи по изпълнение на наказанията, регламентирана изрично в новата редакция на [чл. 3 от ЗИНЗС](#). Тази забрана произтича пряко и от чл. 3 от ЕКЗПОСЧ, която по силата на [чл.](#)

[5, ал. 4 от Конституцията](#) е част от вътрешното право и има предимство пред националното законодателство.

Разгледани на тази плоскост, предпоставките на специфичния иск за вреди по реда на чл [чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС](#) са - акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от ЗИНЗС, настъпила, в резултат на нарушението неимуществена вреда в правната сфера на ищеца, която се предполага до доказване на противното по силата на въведената с разпоредбата на [чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС](#), оборима презумпция, че неимуществените вреди се предполагат до доказване на противното.

Искът отново е осъдителен и с него се цели овъзмездяване на лишения от свобода вследствие на претърпени от него неимуществени вреди в резултат на нарушение на чл.3 от ЗИНЗС и отговорността на държавата се ангажира при доказано подлагане на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение /чл. 3, ал. 1/, както при поставянето на лицата в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието "лишаване от свобода"или"задържането под стража",изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ,храна,облекло,отопление,осветление,проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия,бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или поражат чувство на страх, незащитеност или малоценност /чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС. По силата на [чл. 285, ал. 1 от ЗИНЗС](#), искът по [чл. 284, ал. 1 се разглежда по реда на Глава Е. от Административнопроцесуалния кодекс](#), а, ал. 2 на текста сочи като ответници органите по чл. 284, ал. 1, от чиито актове, действия или бездействия са причинени вредите. В Определение № 189 от 8.01.2018 г. на ВАС по адм. д. № 10037/2017 г., III о., докладчик председателят В. П. е посочено ,че органите по [чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС](#) са "специализираните органи по изпълнение на наказанията", но нито ЗИНЗС, нито друг закон, нито от мотивите към Законопроекта за приемане на [ЗИД на ЗИНЗС](#) (ДВ, бр. 13/2017 г.), когато е въведено понятието, се дава определение кои са "специализираните" органи по изпълнение на наказанията и каква е отликата в техните правомощия спрямо общите "органи по изпълнение на наказанията".[ЗИНЗС](#) определя единствено кои са органите по изпълнение на наказанията, каквито без претенция за изчерпателност са министърът на правосъдието ([чл. 10](#)), главният директор на ГДИН ([чл. 13, ал. 2](#)), началникът на затвор ([чл. 15](#)), началникът на Областна служба "Изпълнение на наказанията" ([чл. 16а](#)) и началниците на пробационните служби и арести ([чл. 16](#)). Изпълнението на наказанията освен от установените органи се осъществява пряко и от служители в ГДИН и в териториалните ѝ служби. Техните функции и статут е реден в [глава IV от ЗИНЗС](#).Като се отчете, че забраната по [чл. 3 от ЗИНЗС](#) е обща и спазването ѝ е пряко задължение, както за административните органи по изпълнение на наказанията, така и за длъжностите лице (служителите) към местата за лишаване от свобода, то съдът е приел, че под понятието "специализирани органи" от [част VII на ЗИНЗС](#) следва да се разбира всеки административен орган или длъжностно лице, чийто правомощия, служебни или трудови задължения са свързани пряко с изпълнението на наказанията и постигането на неговите цели, описани в [чл. 2 от ЗИНЗС](#).При така направеното тълкуване на понятието"специализирани органи"следва да се разтълкува и приложението на [чл. 285, ал. 2 от ЗИНЗС](#), според

който "искът (по [чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС](#)) се предявява ... срещу органите по [чл. 284, ал. 1](#), от чиито актове, действия или бездействия са причинени вредите". Буквалното тълкуване на нормата води до извод, че надлежен ответник по иска е конкретният административен орган или длъжностно лице, посочено в иска като причинител на вредите. Това разбиране, изведено при прочита на [чл. 285, ал. 2 от ЗИНЗС](#), ВАС е определил като неудачно и неефективно законодателно решение, спрямо критериите на [чл. 13 от Конвенцията](#), което само по себе си е насочено именно към създаването на ефективен компенсаторен механизъм спрямо нарушенията по [чл. 3 от Конвенцията](#). Относно неефективността на нормата е достатъчно да се отбележи, че потенциалното осъждане на административен орган или длъжностно лице, би довело до абсолютно сигурна невъзможност за реалното овъзмездяване на причинените вреди на ищците с оглед понасянето на отговорността от физическите лица, изпълняващи съответната длъжност. От друга страна, е налице липса на ясна нормативна уредба за евентуалното пренасяне на отговорността за изплащане на обезщетенията от ответника по иска към Държавата като общо обективно отговорна за причинените вреди, съгласно [чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС](#), което пренасяне да гарантира лесен и бърз достъп на ищеца до привеждането на съдебното решение в изпълнение. Нормата на [чл. 285, ал. 2 от ЗИНЗС](#), макар и въведена през 2017 г., е аналогична като ползвана законодателна техника спрямо нормата на [чл. 7 от ЗОДОВ](#) (ред. ДВ, бр. 60/1988 г.). От приемането на [чл. 7](#) през 1988 г. до сега, нормата предвижда, че "искът за обезщетение се предявява срещу органите по [чл. 1](#) и [2](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите. По въпроса за пасивната процесуална легитимация по иски за обезщетение за вреди по [чл. 1](#) и [чл. 2 от ЗОДОВ](#) е налице значителна и последователна съдебна практика през последните години, като е достатъчно да се посочи, че с точка 6 от [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г.](#), ОСГК, бе решено, че "Отговорността на държавния орган е специфично проявление на принципа за отговорност на работодателя по [чл. 49 ЗЗД](#) в областта на [ЗОДВПГ](#) (сега [ЗОДОВ](#)) и тази отговорност е също гаранционно обезпечителна. По исковите за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции. С други думи, правилото на [чл. 285, ал. 2 от ЗИНЗС](#) за определяне на ответник по иска по [чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС](#), следва да се тълкува, че искът се предявява срещу юридическото лице, с което длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения, от чиито актове, действия или бездействия са причинени вредите или чиято дейност се възлага или обезпечава от името и за сметка на юридическото лице и така тълкуван [чл. 285, ал. 2 от ЗИНЗС](#), макар като по нов и специален закон спрямо общите процесуални правила, уредени в [глава XI на АПК](#) "Производства за обезщетения", напълно съпада със смисъла на [чл. 205 от АПК](#), според който искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Последните, според правилото на [чл. 205 АПК](#) са юридическите лица, представлявани от органа (в случая от специализираните органи по изпълнение на наказанията), от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите..

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник-

Главна Дирекция“ Изпълнение на наказанията“, която е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска.Това е така, защото съгласно чл.12 от ЗИНЗС,прякото ръководство и контролът върху дейността на местата за лишаване от свобода и пробационните служби се осъществяват от Главна дирекция "Изпълнение на наказанията".Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" е юридическо лице към министъра на правосъдието със седалище С. и е на бюджетна издръжка. Затворите, поправителните домове и областните служби"Изпълнение на наказанията" са териториални служби на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията"/ чл.12,ал.23 от ЗИНЗС. По силата на чл.16 от ЗИНЗС, Областните служби "Изпълнение на наказанията" обединяват, ръководят и контролират дейността на пробационните служби и арестите.

Нещо повече дори, съгласно чл.8 от ППЗИНС прякото ръководство и контролът върху дейността на местата за лишаване от свобода и пробационните служби се осъществяват от Главна дирекция"Изпълнение на наказанията",а съгласно чл.7,ал.1 ,б. „а“ от ППЗИНС, Главна дирекция“ Изпълнение на наказанията“осъществява методическо ръководство и контрол по изпълнението на наказанията, наложени с влезли в сила съдебни актове,спазването на правата и задълженията на лишените от свобода; взаимодействието с органите на съдебната власт за привеждане в изпълнение на мярката за неотклонение задържане под стража, законосъобразността при прилагане на дисциплинарни мерки спрямо лишените от свобода, разпределението на времето на лишените от свобода,състоянието на жилищно-битовата база; настаняването и разпределението на новопостъпилите, работата на комисиите по [чл. 73 ЗИНЗС](#); освобождаването от местата за лишаване от свобода.

На следващо място, пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи- юридически лица,а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност,тъй като по исковете за обезщетяване на вреди,причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. ЗИНЗС е влязъл в сила на 01.06.2009 година, като преди това в периода, в който се твърди, че са настъпили вредите от 07.01.2007 година до 01.06.2009 година е бил в сила Законът за изпълнението на наказанията, в чийто чл.19а . (Нов - ДВ, бр. 62 от 2002 г.) е посочено, че прякото ръководство и контролът върху дейността на местата за лишаване от свобода се осъществяват от Главна дирекция "Изпълнение на наказанията". Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" е административно звено в Министерството на правосъдието.Затворите, поправителните домове и следствените арести са териториални звена на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" и към момента ,когато се твърди Главна дирекция “Изпълнение на наказанията“ е осъществявала общото ръководство върху местата за лишаване от свобода. В този смисъл, настоящият съдебен състав намира, че не е налице промяна в органа, който е осъществявал ръководство върху местата за лишаване от свобода , която да обуслови или недопустимост на иска поради липсата на ненадлежен ответник или промяна в компетентността на органа, който осъществява ръководството и контрола върху местата за лишаване от свобода.Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции.

От приложените от страна на ищеца писмени доказателства и най- вече от уточненията на исквата молба е видно,че той претендира заплащане на

обезщетение за неимуществени вреди вследствие на бездействие на ответника по иска да изготви план на присъдата в посочения период. Но на първо място от дата 07.01.2007 година ищецът не е бил лишен от свобода, нито е бил задържан в Следствения арест към Затвора – [населено място]. На второ място, той е задържан в качеството на обвиняем на дата 08.01.2007 година и то в Следствения арест на [улица] като обвиняем, впоследствие е преведен в Затвора в [населено място], но отново в качеството на обвиняем и там е престоял до 17.06.2008 година, като на 17.06.2008 година е преведен в Затвора в [населено място], но отново не в качеството на лишен от свобода, а в качеството на обвиняем. Присъдата, с която му е наложено наказание лишаване от свобода е влязла в сила на 22.03.2010 година и същата е приведена в изпълнение на дата 06.04.2010 година/ постъпила в Затвора в [населено място] на тази дата. На 13.04.2010 година, ищецът е преведен в Затвора в [населено място]. До 01.06.2009 година е бил в сила ЗИН, в чийто чл. 128. (Нов - ДВ, бр. 62 от 2002 г.) е посочено, че разпоредбите относно осъдените на лишаване от свобода се прилагат и по отношение на обвиняемите и подсъдимите с мярка за неотклонение задържане под стража, доколкото в тази глава не се предвижда друго.

В чл. 129. (Нов - ДВ, бр. 62 от 2002 г.) е визирано, че лицата с мярка за неотклонение задържане под стража се настаняват в следствения арест в района, в който се води досъдебното производство или се разглежда делото. В следствените арести се настаняват и: осъдените на лишаване от свобода, преведени по разпореждане на съда или прокурора за явяване по съдебни дела, за участие в следствени действия или с взета мярка за неотклонение задържане под стража като обвиняеми и подсъдими за други престъпления; задържаните, обявени за национално издирване; задържаните от разследващите органи и прокурора по реда на [Наказателно-процесуалния кодекс](#). В следствените арести могат да бъдат настанени и етапно конвоирани лица, когато в съответното структурно звено на Министерството на вътрешните работи няма условия за това. От своя страна в чл. 132г. (Нов - ДВ, бр. 62 от 2002 г.) от ЗИ са визираны правата на обвиняемите и подсъдимите - имат право на свиждания, хранителни пратки, пратки с дрехи и други разрешени за лично ползване вещи, кореспонденция, престой на открито и суми за лични нужди, да ползват лично облекло и обувки, да получават и четат вестници, списания, книги, да слушат радиопредавания и да гледат телевизионни програми по ред, определен със заповедта по ал. 5. Съдът, прокурорът или разследващият орган могат да разрешават допълнително свиждане или хранителна пратка. Свижданията и кореспонденцията на обвиняемите и подсъдимите с определени лица могат да бъдат забранени с писмено разпореждане на съответния прокурор или на съда, когато това се налага за разкриване или предотвратяване на тежки престъпления. Тези ограничения на свижданията и кореспонденцията не се отнасят до защитника. Вътрешният ред в следствените арести се определя със Заповед на главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията". Броят на колетите и свижданията, времето за престой на открито и сумите за лично ползване се определят с правилника по [чл. 160](#). По аргумент от чл. 132д от ЗИН (Нов - ДВ, бр. 62 от 2002 г.) обвиняемите и подсъдимите в затворите и поправителните домове могат да работят по възможност и при изрично писмено изявено желание за това. Включването им в общообразователно и професионално-техническо обучение се насърчава. Обвиняемите и подсъдимите в затворите и поправителните домове могат да бъдат наказвани или награждавани по реда на глави седма и единадесета. По отношение на обвиняемите и подсъдимите не се прилага наградата домашен отпуск. Спрямо обвиняемите и подсъдимите, които буйстват, тероризират останалите или оказват физическа съпротива, се прилагат засилени предпазни мерки по реда на глава седем

"А". Когато обвиняемите и подсъдимите отказват да приемат храна и това създава опасност за живота и здравето им, по предписание на лекаря се взимат необходимите медицински мерки. Обвиняемите и подсъдимите се държат в постоянно заключени помещения. В затворите и поправителните домове обвиняемите и подсъдимите могат да се държат в помещения, които се заключават само през нощта.

В тази насока ЗИН, нито впоследствие до влизане в сила на присъдата новият ЗИНЗС не са предвиждали задължение на администрацията на Затвора да изготви план на присъдата по отношение на задържани лица в качеството на обвиняеми или подсъдими. Следва да бъде посочено, че План на присъдата се изготвя само и единствено на лица, които са осъдени на лишаване от свобода, но не и по отношение на лица, които са задържани в качеството на обвиняеми или подсъдими/ като за посочения по-горе период от 07.01.2007 година до 06.04.2010 година по делото липсват доказателства ищецът да е имал качеството на лишен от свобода и да е било наложително да му се изготвя План на присъдата, а едва след дата 06.04.2010 година/ която е получена влязлата в сила присъда, с която му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 18 година, едва от тогава той е придобил качеството на лишен от свобода, респективно на това от този момент органите на ГД"ИН" е следвало да изготвят План на присъдата. В периода от 08.01.2007 година до 06.04.2010 година, ищецът не е имал качеството на лишен от свобода, при което няма как спрямо него да е имало разпоредби, които да вменят в задължение на затворническата администрация да изготвя План на присъдата. Не е налице и никакво незаконосъобразно бездействие, което да е довело до претърпени каквито и да било вреди, още по-малко неимуществени, нито пък има нарушение на чл.3 от ЗИНЗС. Наред с това не е налице никакво започнало бездействие, което да не е преустановено. В този смисъл неоснователно е възражението на процесуалния представител на ответника по иска, че по отношение на част от исковия период е изтекла давността по чл.110 от ЗЗД, тъй като на първо място, ответникът по иска не е конкретизирал по отношение на коя част от исковия период е налице изтекла давност, а на второ място, давността не се прилага служебно.

Наред с това, след дата 06.04.2010 година- когато ищецът е придобил качеството на лишен от свобода до 19.01.2018 година / датата на подаване на исковата молба, не е налице също никакво бездействие на администрацията на Затвора – [населено място]/ респективно на ответника по иска за изготвяне на План на присъдата. В чл. 154 от ЗИНЗС, е посочено, че по време на престоя в приемното отделение всеки осъден се включва в програмата за адаптация, изготвя се оценка на риска от рецидив и от вреди и първоначален доклад. Първоначалният доклад включва, оценка на риска от рецидив и риска от вреди, фактори, формиращи риска от рецидив, предложения за запълване на личностни дефицити и ограничаване на факторите, формиращи риска от рецидив и риска от вреди. Правилата за оценка на риска от рецидив и риска от вреди се утвърждават от министъра на правосъдието. По силата на чл.155 от ЗИНЗС, оценката на осъдения се променя в зависимост от поведението на лишения от свобода и въз основа на оценката на осъдения се правят предложения за промяна в режима на изтърпяване на наказанието, преместване в затворническо заведение от по-лек или в съответно по-тежък тип, условно предсрочно освобождаване. След приключване на програмата за адаптация за всеки осъден се изготвя индивидуален план за изпълнение на присъдата, който включва дейности и програми за въздействие за ресоциализация на осъдения. Индивидуалният план за изпълнение на присъдата се изготвя въз основа на вида и характера на извършеното престъпление, размера на наложеното наказание,

оценката на осъдения и факторите, които формират риска от рецидив и от вреди, първоначалното място за изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода. Индивидуалният план за изпълнение на присъдата има за цел, включване на осъдения в програми и дейности за личностна промяна и отстраняване на факторите, които формират риска от рецидив и от вреди; превеждане за изтърпяване на наложеното наказание в затворническо заведение от по-лек тип, условно предсрочно освобождаване. За всеки осъден се изготвя годишен доклад за резултатите от работата по индивидуалния план за изпълнение на присъдата. В чл. 157 от ЗИНЗС е визирано, че специализираните програми за индивидуална и групова работа се реализират от инспекторите по социална дейност и възпитателна работа съвместно със служителите от останалите направления на дейност, доброволци и външни експерти с подходяща подготовка. Специализираните програми имат за цел мотивиране и насърчаване на законосъобразно поведение, повишаване на социалната компетентност и изграждане на поведенчески умения, преодоляване на зависимости. Участието на осъдените в специализирани програми е доброволно. Сътрудничеството им в процеса на ресоциализация се насърчава. Специализираните програми за индивидуална и групова работа се утвърждават от главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията". Съгласно [чл. 152 ЗИНЗС](#) социалната дейност и възпитателната работа са основни средства за ресоциализация на лишените от свобода и са насочени към подпомагане на личностната промяна на осъдените и изграждане на умения и способности за законосъобразен начин на живот в обществото. Социалната дейност и възпитателната работа в местата за лишаване от свобода включват диагностична и индивидуална корекционна дейност; програми за въздействие, за намаляване на риска от рецидив и риска от вреди; образование, обучение и квалификация на лишените от свобода; творчески, културни и спортни дейности и религиозна подкрепа. Съгласно алинея трета, с лишените от свобода се осъществява групова и индивидуална социална дейност и възпитателна работа. Съгласно [чл. 163 ЗИНЗС](#), в местата за лишаване от свобода се създават условия за творчески и културни дейности и за развитие на физическата култура на лишените от свобода. [Чл. 149 ППЗИНЗС](#) предвижда, че творческите и културните дейности на лишените от свобода включват: 1. самодейни изяви чрез представяне на театрални постановки, художествени програми, музикални концерти, спектакли, свързани с празници или други важни събития, и др.; 2. организиране на художествени и приложни изложби както от творчески изяви на лишени от свобода, така и на външни представители; 3. организирана клубна дейност по интереси; 4. организирани посещения на културни и религиозни мероприятия, спортни прояви, музеи, изложбени зали, исторически и други забележителности извън местата за лишаване от свобода; 5. провеждане на разнообразни културни програми от външни представители.

Нещо повече дори, [чл. 5, ал. 1 ЗИНЗС](#) прокуратурата е тази, която упражнява надзор за законност при изпълнение на наказанията.

Наред с това, ищецът е оспорил незаконосъобразните бездействия с жалба до Главен директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", като същият се е произнесъл по нея на дата 31.01.2018 година в посока отхвърляне на същата като неоснователна. Няма доказателства ищецът да е оспорил този акт на Главен директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" - [населено място]. Нещо повече - от събраните доказателства е видно, че първоначалната оценка на лишения от свобода е изготвена през 2010 година / когато той е придобил качеството на лишен от свобода, като е отчетен среден към висок риск от рецидив - 77 т. и съгласно разпоредбата на чл. 155, ал. 1 от ЗИНЗС същата е актуализирана според динамиката на настъпилите промени в поведението му - 2011, година - 76 точки, 2012 година - 78

точки, 2013 година-81 точки, 2014 година-78 точки, а в периода 2015 година-2017 година е правен преглед на оценка на риска от рецидив и анализ на поведението на осъдения от отговорните служители в Затвора- [населено място], но предвид колебливото му поведение и липсата на трайни положителни тенденции не се е налагало оценката да бъде коригирана, като планът не е актуализиран с оглед факта, че заложените цели и задачи на предходния не са изпълнени, а участието на лишения от свобода в планирани специализирани програми за въздействие "Овладеяване на гнева" и "Умения за мислене" е било епизодично и непостоянно, като са регистрирани множество прояви на агресия спрямо други лишени от свобода и за които са му налагани дисциплинарни наказания, като в същото време ищецът е поощряван многократно с различни по вид награди, а първоначално строгият режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода е бил заменен през 2014 година на общ, резултатите от провежданата социално възпитателна работа с лишения от свобода са отразявани в текущи доклади в периоди от 2011 година до 2016 година- налице и признание, че има изготвен План на присъдата/ например за 2011 година и други от самия процесуален представител на ищеца, за което по делото се съдържат писмени доказателства, при което един път се твърди, че няма изготвен План на присъдата, в други случаи се твърди, че такива има, но не се харесват на ищеца или пък на процесуалния му представител. Наред с това, дори и да не е била извършена оценка на риска от рецидив от страна на ответника по иска, то дори и да се извърши такава, то няма как същата да бъде извършена със задна дата. Не е налице никакво бездействие на ответника по иска, което да е довело до нечовешко или унижително отнасяне или наказание на ищеца. Следва да бъде посочено, че в чл. 40, ал. 1 от ЗИНЗС, наказанието лишаване от свобода се изпълнява чрез настаняване на осъдените в определени места за лишаване от свобода и подлагането им на поправително въздействие, а последното се осъществява чрез осигуряване на условия за поддържане на физическото и психическото здраве и за уважаване на човешкото достойнство на осъдените, реализиране на включените в съдържанието на наказанието ограничения, ограничаване на отрицателните последици от действието на присъдата и вредното влияние на средата на осъдените, осигуряване на условия за упражняване правата на осъдените, организиране на трудови, възпитателни, образователни, спортни и други дейности. От своя страна, места за изпълнение на наказанието лишаване от свобода са затворите. В затворите, поправителните домове и затворническите общежития се настаняват осъдени на лишаване от свобода с влязла в сила присъда, включително и доведените в изпълнение на разпореждане на прокурор по [чл. 340, ал. 5](#) и [чл. 354, ал. 7 от Наказателно-процесуалния кодекс](#).

Съгласно [§ 13 от ПЗР на ЗИНЗС](#) (редакцията обн. ДВ бр. 103 от 2012 г.), тази разпоредба влиза в сила от 01.01.2019 година, но настоящият съдебен състав независимо от противоречивата практика на ВАС- в смисъл, че нормата не е действаща към исковия период, което от своя страна не може да обуслови ангажиране отговорността на ответника по иска/, настоящият съдебен състав намира, че наличието на отлагателен срок за влизането ѝ в сила. В нормата на [чл. 3 от ЗИНЗС](#) е регламентирано, че осъдените не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко или нечовешко отнасяне, като в ал. 2 в три точки са посочени съставите на изтезания, жестоко или нечовешко отношение. Тази забрана е във връзка със забраната за мъчение или нечовешко отнасяне, установена в [чл. 29, ал. 1 от Конституцията](#), както и със забраната за изтезания, установена в чл. 3 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Следва да бъде посочено, че нееднократно ЕСПЧ е посочвал в решенията си, че в общия случай присъдите и тяхното изпълнение не попадат в хипотезите на чл. 3 от

Конвенцията, стига неудобствата и страданията, с които те обикновено са съпроводени да не надминават необходимото за изпълнението им. В решенията си ЕСПЧ подчертава, че приложението на чл. 3 от Конвенцията изисква засягането да води до унижение, което надминава това, което обикновено съпътства наказанието лишаване от свобода. (т. 111 от решението по делото Н. срещу България; т. 134 от решение по делото М. срещу България; т. 45 от решението по делото Т. Т. срещу България).

В конкретния случай, от събраните по делото доказателства, не може да се установи, че ищецът да бил подложен на нечовешко, унижително отнасяне или наказание, вследствие на каквото и да било бездействие, не се доказва незаконосъобразно бездействие от страна на служителите на ответника. Вярно е, че органите, на които е възложено да осъществяват ръководство и контрол върху дейността по изтърпяване на наложено с присъда наказание или при изпълнение на мярка за неотклонение - задържане под стража са длъжни да осигуряват на осъдените лица и на задържаните под стража такива условия, които да не създават предпоставки за увреждане на физическото и психическото им здраве, нито на човешкото им достойнство, но не се доказва нарушение на разпоредбите на чл. 3 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи и [чл. 29, ал. 1 от Конституцията на Република България](#), според която никой не може да бъде подлаган на мъчение, на жестоко, нечовечно или унижаващо отношение. Конвенцията е ратифицирана от Република България и на основание [чл. 5, ал. 4 от Конституцията](#) има пряко действие и съставлява част от вътрешното право. Спазването на принципите на [чл. 3 КЗПЧОС](#) в исковия период представлява задължение, пряко произтичащо от закон.

Следва да бъде посочено, че съгласно чл. 5 Всеобщата декларация за правата на човека "Никой не трябва да бъде подлаган на изтезания или на жестоко, нечовешко унижително третиране.

В приетата от ОС на ООН през 1975 година Декларация за защита на всички лица от подлагане на изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, както в приетата през 1984 година Конвенция против изтезанията и други форми на жестоко нечовешко или унижително отнасяне или наказание, се приема, че терминът "изтезание" означава всяко действие, с което умишлено се причинява силно физическо или психическо страдание или болка на дадено лице, за да се получат от него сведения или признания, за да бъде наказано за действие, което то или трето лице е извършило или в извършването на което е заподозряно, или, за да бъдат сплашвани или принуждавани, когато такава болка или страдание се причиняват от длъжностно лице или е тяхно подстрекателство или явно, или мълчаливо съгласие. Независимо, че няма все още общоприето определение на понятието "жестоко, нечовешко или унижително отношение", съгласно чл. 1, ал. 2 на Декларацията от 1975 г. "Изтезание представлява усложнена умишлена форма на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание". На практика за елементи на това отношение се приемат следните форми на физическо отнасяне: незаконосъобразни разпити, придружени с физическо насилие; кастрирането; осакатяване на женските полови органи; задържане в килии без осветление; недостатъчно храна или насилствено хранене; подлагане на биомедицински експерименти или даването на наркотици на задържани и затворници и др. В приетите под егидата на ООН през 1993 година Виенска декларация и програма за действие се приема, че изтезанията, чиито последици са унищожаването на човешкото достойнство и разрушаване на възможностите на жертвите да продължат живота и дейността си, са едно от най-отвратителните нарушения на

правата на човека. Съгласно Конвенцията против изтезанията и другите форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне, приета от Общото събрание на ООН на 10 декември 1984 год. и ратифицирана у нас с Указ 3384 на Държавния съвет на НРБ на 9 октомври 1986 година,

терминът изтезание означава всяко действие, с което умишлено се причинява болка на дадено лице, за да се получат от него или от трето лице сведения или признания, да бъде то наказано за действие, което то или трето лице е извършило, или в извършването на което е заподозряно, или да бъде то или трето лице сплашвано или принуждавано, или по каквато и да е причина, основаваща се на каквато и да е дискриминация, когато такава болка или страдание се причиняват от длъжностно лице или от друго официално действащо лице, или по негово подстрекателство, или с негово явно или мълчаливо съгласие. В това определение не се включват болката и страданието, които се причиняват единствено от законни санкции и които са присъщи за тези санкции или настъпват случайно от тях. Друго разпространено определение е прието в Т. декларация на Световната Медицинска Асоциация от 1975 год. Според нея изтезанието е съзнателно, систематично или без определена последователност причиняване на физическо или душевно страдание, от едно или повече лица, действащи самостоятелно или по заповед на овластено лице, целящо да принуди друго лице да съобщи информация, да направи признание или с някаква друга цел. „Други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание“ означава всяко действие, с което умишлено се причинява силно физическо или психическо страдание или болка на дадено лице, когато такава болка или страдание се причинява от длъжностно лице или друго официално действащо лице или по негово подстрекателство, или с негово явно или мълчаливо съгласие. В това определение не се включват болката и страданието, които произтичат единствено от законни санкции и които са присъщи на тези санкции или настъпват случайно при тях. Основно задължение на упражняващия ръководство и контрол върху дейността на местата за лишаване от свобода държавен орган е да следи и да предотвратява всяко унижаване на човешкото достойнство на лицата, чиято лична свобода е ограничена с наложеното им наказание. Не се доказва ищецът да е поставен в неблагоприятни условия по смисъла на [чл. 3 от ЗИНЗС](#), което само по себе си да представлява третиране способно да породи у него емоционално и морално страдание, стрес и безпокойство, каквито той твърди. Не се доказва и нарушение на нормата на чл.3 от ЗИНЗС сочеща, че осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. По аргумент от нормата на чл.3, ал.2 от ЗИНЗС, за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

С оглед на всичко изложено дотук, настоящият съдебен състав намира, че не са налице елементи от фактическия състав на чл.284 от ЗИНЗС- бездействие на длъжностните лица на ответника по иска да изготвят План на присъдата и вследствие на това бездействие за ищеца да е настъпила вреда- неимуществена, която да е пряка и непосредствена последица от това бездействие, и която вреда следва да бъде репарирана. Вредата не е пряка и непосредствена последица от бездействието на длъжностни лица на ответника и не се намира в причинна връзка с

него. Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоположния резултат/. Не се доказва и наличие на причинна връзка между незаконосъобразното бездействие и твърдените вреди. Незаконосъобразно действие, респективно незаконосъобразно бездействие на административен орган или длъжностно лице при или по повод административна дейност могат да бъдат само – фактическо/ материално действие/ ,което се предприема без правно основание- нормативен или административен акт, бездействие, изразяващо се в неизвършване на фактическо действие, което органът или длъжностното лице са задължени да извършат по силата на закона, бездействие на административен орган или длъжностно лице по негово задължение, произтичащо пряко от нормативен акт. Незаконосъобразно е всяко бездействие, представляващо неизвършване на фактически действия в противоречие с предписано от императивна норма задължение и бездействието е основание за отговорност, когато се изразява в неизпълнение на административни правомощия, възложени по силата на служебно или трудово правоотношение в държавна или общинска администрация. Преценката за наличието на бездействие следва да бъде направена след анализ на нормативно установеното задължение или възможност за действие. Задълженията като дължими фактически действия на конкретния административен орган следва да не са абстрактни, а конкретно регламентирани в Конституцията, в законовите и подзаконовите нормативни актове, за да е възможно да са отграничени, когато тяхното неизпълнение влече последиците на отговорността по чл.1 от ЗОДОВ/ респективно по чл.284 от ЗИНЗС/. Незаконосъобразното действие по смисъла на чл.1 от ЗОДОВ не може да бъде юридическо или правно действие, защото юридическото действие трябва предварително да бъде отменено като административен акт, **за да е допустимо сезирането на съда с посоченото основание чл.1 от ЗОДОВ и чл.284 от ЗИНЗС.**

Що са касае да наведените доводи в исковата молба, че представеният документ от 09.11.2014 година е документ с невярно съдържание, то следва да бъде посочено ,че ищецът е подал жалба по отношение на този документ в АССГ, то следва да се отбележи че тази книжка е била оспорена пред АССГ като документ с невярно съдържание по което е образувано адм. дело №1567/2018 година, но същото е приключило с определение, с което производството по делото е прекратено. Определението на АССГ е влязло в сила на 20.12.2019 година/ оставено е в сила с О П Р Е Д Е Л Е Н И Е № 9997/ 20.12.2019 година по адм. дело № 3995/2019 година по описа на АССГ, като съдът в мотивите си е приел, че искането е извън приложното поле на чл.3 от ЗИНЗС, а оттук и охраната по реда на Част Шеста от ЗИНЗС на засегнати права е неприложима, тъй като защитата по този процесуален ред се прилага при извършено нарушение на забраната по чл. 3 от ЗИНЗС. Влязлото в сила определение е задължително не само за страните, но и за съда.

Всичко това води до извод, че липсват елементи от фактическия състав на отговорността, визирани в чл.1 от ЗОДОВ, което прави исковата претенция неоснователна и недоказана и предполага отвърлянето и.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за заплащане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване.

Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на

чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските, които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски.

В съответствие с разпоредбата на чл 286,ал.2 от ЗИНЗС, когато искът се отхвърли изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло. Тъй като нормата на чл.286 от ЗИНЗС е специална и в нея не съществува празнота, както и с оглед практиката на ЕСПЧ, настоящият съдебен състав намира, че претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.284 и сл. от ЗИНЗС, Административен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА на К. Т. И. от [населено място] срещу ГД“ИН“за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 100 000 лева за периода от 07.01.2007 година до 19.01.2018 година вследствие неизготвяне на План на присъдата му- незаконосъобразни бездействия.

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“-ГР.С. ЗА ПРИСЪЖДАНЕ НА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на

чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: